

ವಿಕ್ಟೋರಿಯಾ ಫಿಲ್ಮ್

ಅಂತ ಸ್ವಂತ ಸಮಯ ಅಥವಾ ಸ್ಟೇಸ್ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಸ್ವಂತ ಅನಿಸಿಕೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಅಲ್ಲಿನ ಜನರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿರುವ ಅಥವಾ ಕಾಳಜಿ ಇಲ್ಲ, ಎಂದೆಲ್ಲಾ ಕೇಳಿದ್ದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಹೇಗೋ ಏನೋ. ಮೂರು ವಾರ ಹೇಗೆ ಕಳೆಯಬೇಕೋ ಎಂಬ ಗೊಂದಲಿದ್ದಾಗಲೇ ನಮ್ಮ ಫೈಟ್ ಲ್ಯಾಂಡ್ ಆಗಿತ್ತು. ಭಾರತದ ನೆಲವನ್ನು ಮುಟ್ಟಿತ್ತು. ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಮಮ್ಮಿ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಉದ್ಧಾರ ಮಾಡಿದರು. 'ಓಹ್ ಇಂಡಿಯಾ, ನಮ್ಮ ಊರು. ಸಂಯುಕ್ತ ಬಂದೇಬಿಟ್ಟಿವು ನಮ್ಮ ಊರಿಗೆ'. ಆಕೆ ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಿದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೊಂದು ಉತ್ತಾಪವಿತ್ತು. ಆದರೆ ನನಗೆ ಅವಳಿಗೆ ಸರಿಸಮಾನವಾಗಿ ಸ್ಪಂದಿಸಲಾಗಲಿಲ್ಲ.

ವಿಮಾನ ನಿಲ್ದಾಣದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಬರ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಮಮ್ಮಿಯ ಕಡೆಯವರೆಲ್ಲರೂ

ಬಂದಿದ್ದರು. ಎಲ್ಲರೂ ಬಂದು ಮಮ್ಮಿಯನ್ನು ತಬ್ಬಿ ಕೊಂಡರು. ನನ್ನನ್ನು ಯಾರೋ ಒಬ್ಬ ದಫೂತಿ ಹಂಗಸು ಬಂದು, 'ಏ ನಮ್ಮ ಸಂಯುಕ್ತಾನಾ, ಎಷ್ಟು ದೊಡ್ಡವಳಾಗಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾಳೆ' ಎಂದು ಬಿಗಿಯಾಗಿ ತಬ್ಬಿ ಬಿಟ್ಟರು. ನನಗೆ ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಉಸಿರು ಕಟ್ಟಿದಂತಾಯಿತು. ಅವರ ಆ ನೈಲಾನ್ ಸೀರೆ, ಅವರ ಮೈಯಿನ ಪೌಡರ್ ವಾಸನೆ, ಅವರುಗಳ ಗಲಾಟೆ, ಎಲ್ಲರೂ ಒಮ್ಮೇಲೆ ಮಾತನಾಡುವ ರೀತಿ, ಹತ್ತಿರದಲ್ಲೇ ಇದ್ದರೂ ಜೋರಾಗಿ ಕೂಗಿ ಮಾತನಾಡುವ ಪರಿ ಎಲ್ಲವೂ ಅಸಹನೀಯ ಎನ್ನಿಸಿತು. ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿಯೇ ಇಲ್ಲಿ ಏನೂ ಸರಿಯಿಲ್ಲ ಎನ್ನಿಸತೊಡಗಿತು. ಹಿಂತಿರುಗಿ ಇನ್ನೊಂದು ಫೈಟ್ ಹಿಡಿದು ಅಮೆರಿಕಕ್ಕೆ ಹೋಗಿಬಿಡಲೇ ಎನ್ನಿಸಿತು. ಮಮ್ಮಿ ನನ್ನ ಕೈಹಿಡಿದು, 'ಸಂಯುಕ್ತಾ, ಬಾ ಹೋಗೋಣ. ನಿನಗೆ